

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Gedeon Richter Marketing ČR, s. r. o., IČ 247 23 720**
se sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4
zastoupen JUDr. Pavlem Dudákem, advokátem
se sídlem Karolinská 661/4, Praha 8

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2019 č. j. MZDR 9891/2016-2/OLZP,
sp. zn. OLZP:R1/2016

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 5. 2019, č. j. MZDR 9891/2016-2/OLZP, sp. zn. OLZP:R1/2016, a rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 2. 12. 2015, sp. zn. suks194742/2014, č. j. sukl222349/2015, se zrušují a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 15.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Pavla Dudáka, advokáta.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státního úřadu pro kontrolu léčiv (dále jen SÚKL) ze dne 2. 12. 2015, sp. Zn. SUKLS194742/2014, č. j. SUKL 222349/2015, jímž byla žalobci podle § 8a odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy (dále též „zákon o regulaci reklamy“ nebo „ZRR“) uložena pokuta ve výši 800.000,- Kč za porušení povinnosti dle § 5b odst. 4 téhož zákona tím, že v souvislosti s reklamou na humánní léčivé přípravky zaměřenou na odborníky porušil zákaz nabízet, slibovat nebo poskytovat těmto odborníkům dary nebo jiný prospěch, leda že jsou nepatrné hodnoty a mají vztah k vykonávané činnosti v souvislosti s provedením neintervenci registrační studie (dále jen „NIS“), a byla mu uložena povinnost uhradit náklady v řízení ve výši 1.000,- Kč.
2. Žalobce poukázal na právní rámec posouzení zániku odpovědnosti, kdy vyšel z přechodného ustanovení § 112 odst. 2 zákona o přestupcích (zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), kde je dle podle žalobce stanoveno jednoznačné pravidlo, že v případě přestupků, spáchaných před účinností tohoto zákona (dne 1. 7. 2017) je nutné na posouzení zániku odpovědnosti aplikovat „starou“ právní úpravu, tedy zákon o regulaci reklamy ve znění před 1. 7. 2017, který otázku zániku odpovědnosti za přestupky řešil v ustanovení § 8b odst. 3. Z daného ustanovení je třeba vycházet i při posouzení zániku odpovědnosti žalobce za přestupek a zabývat se otázkou, zda SÚKL nebo žalovaný nepřekročili lhůtu dvou let od zjištění přestupku pro zahájení správního řízení a zároveň nepřekročili lhůtu 5 let od spáchání přestupku pro vydání meritorního rozhodnutí ve věci, resp. pro vydání rozhodnutí o pokutě. Smyslem § 8b odst. 3 zákona o regulaci reklamy je jednoznačně ohraničit a časové období od spáchání přestupku, v němž lze pachatele potrestat, resp. stanovit, kdy zaniká jeho odpovědnost a nikoli správnímu orgánu poskytovat velkorysou lhůtu pro zahájení správního řízení o přestupku. To potvrzuje i ustálená aplikační praxe správních orgánů, na kterou odkázal.
3. Pro případ, že by se soud přiklonil k jinému výkladu § 8b odst. 3 zákona o regulaci reklamy než, že lhůta v délce 5 let od spáchání přestupku je v tomto ustanovení formulována za účelem stanovení nejzazšího okamžiku, v němž lze pachatele přestupku potrestat, je třeba posuzovat přestupek a jeho sankcionovatelnost podle zákona o přestupcích, jak vyplývá ze základní zásady trestního i správního trestání. Tedy, že v případě změny právních předpisů je nutné postupovat podle té právní úpravy, která je pro pachatele příznivější. Podle žalobce správní orgán nedodržel závazné lhůty, v nichž lze nejpozději v souladu se zákonem zahájit správní řízení o přestupku, resp. rozhodnout o uložení pokuty.
4. Ke stanovení promlčecí lhůty a okamžiku zániku odpovědnosti žalobce za přestupek tvrdil, že i pokud by přistoupil na závěr správních orgánů o tom, že jednotlivým lékařům účastnících se NIS poskytoval zákonem o regulaci reklamy zakázané dary, pak by z hlediska promlčení bylo nutné jednotlivé dílčí útoky spatřovat v platbách, které lékaři od žalobce v souvislosti s účastí v NIS obdrželi. V posuzované věci se totiž jedná o přestupek ve formě pokračování, který se vyznačuje tím, že za okamžik jeho spáchání se pro účely určení počátku běhu promlčecí lhůty považuje den následující po dni, kdy došlo k poslednímu dílčímu útoku. Vzhledem k tomu, že poslední plnění bylo lékaři v souvislosti s NIS poskytnuto dne 6. 3. 2014, právě od tohoto data se běh promlčecí lhůty odvíjí. K zániku odpovědnosti žalobce tak muselo dojít dne 6. 3. 2019, neboť promlčecí doba vždy uplyne koncem dne, který se svým označením shoduje se dnem, kdy byl přestupek spáchán, tj. ve 24:00 tohoto dne.

5. Nesouhlasil se stanoviskem žalovaného, který z hlediska počátku běhu promlčecí lhůty považuje za rozhodující den, kdy došlo k ukončení NIS, jak žalovaný uvádí ve své argumentaci k námitce č. 10 v žalobou napadeném rozhodnutí. Výklad žalovaného považoval za nelogický a zjednodušující, nenacházejících oporu v platném právu, spočívající v nepřiměřeném rozšiřování správní právní odpovědnosti za přestupek, a především v rozporu s logikou ustanovení § 5b odst. 4 zákona o regulaci reklamy, jehož smyslem je podle žalobce postihnout faktické poskytnutí neoprávněného plnění lékařů, resp. slibováním či nabízením. Uplatnění závěru žalovaného by pak vedlo k tomu, že protiprávní charakter měla mít NIS jako celek, což je podle žalobce absurdní. Takový závěr žalovaného by obstál pouze tehdy, pokud by žalobce v poslední den trvání NIS některého z lékařů neoprávněné finanční plnění skutečně poskytl. Tak tomu ale nebylo, neboť poslední platba v souvislosti s danou NIS byla lékaři prokazatelně vyplacena dne 6. 3. 2019. K tomu odkázal na transakční historii – evidenci plateb lékařům - s tím, že byl připraven v průběhu správního řízení tyto skutečnosti správním orgánům v podrobnostech doložit, ty se ale jeho argumentací vůbec nezabývaly. Fakt, že rozhodný pro účely určení počátku běhu promlčecí lhůty je vždy den posledního dílčího útoku pokračujícího přestupku potvrzují závěry odborné literatury, vztažené k trestným činům z oblasti úplatkářství. K tomu poukázal na komentář prof. Šamala a kolektivu ke skutkové podstatě trestného činu podplácení, resp. § 332 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.
6. Vzhledem k tomu, že odpovědnost žalobce za spáchání přestupku zanikla před vydáním žalovaného rozhodnutí, měl žalovaný k této skutečnosti přihlídnout, prvoinstanční rozhodnutí zrušit a správní řízení o přestupku zastavit dle § 76 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Byl k tomu povinen dokonce z úřední povinnosti, aniž by jej žalobce na to upozorňoval. Jelikož tak žalovaný nepostupoval, zatížil své rozhodnutí nezákonností, pro kterou by soud jeho rozhodnutí, jakož i prvoinstanční rozhodnutí SÚKL zrušit, neboť ani to v důsledku zániku odpovědnosti za přestupek nemůže obstát.
7. Nad rámec uvedeného konstatoval, že si je vědom existence dlouhodobé odborné diskuze o možné protiústavnosti § 112 odst. 2 zákona o přestupcích z důvodu rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). K tomu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a odborná stanoviska. Ať už soud bude aplikovat na posouzení zániku odpovědnosti ZRR nebo zákon o přestupcích, vždy je nutné dojít k závěru, že odpovědnost žalobce zanikla v důsledku promlčení dnem 6. 3. 2019. Povinností soudu je provést aplikaci té právní úpravy, která je pro žalobce příznivější.
8. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.
9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K tomu poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu stran výkladu § 8b odst. 3 zákona o regulaci reklamy ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, tj. do 30. 6. 2017, resp. obdobně koncipovaných ustanovení o promlčení z jiných zákonů v oblasti správního práva, a dále na komentářovou literaturu o zániku odpovědnosti za správní delikt dle § 182 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu.
10. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.
11. Podáním ze dne 6. 5. 2020 žalobce shrnul svou argumentaci. V podání ze dne 21. 9. 2020 pak doplnil svou žalobní argumentaci tak, že jeho výklad ustanovení § 112 odst. 2 zákona o přestupcích se stal bezpředmětným, neboť došlo k jeho zrušení nálezem Ústavního soudu

ze dne 16. 6. 2020 sp. zn. PL.ÚS 4/20. Konstatoval, že Ústavní soud již dříve zrušil první větu tohoto ustanovení. Nově zmíněným nálezem pak zrušil i druhou větu téhož zákonného ustanovení pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny a z nálezu citoval. K tomu poukázal na § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o přestupcích, znovu uvedl, že je nutné použít tu právní úpravu, která je pro žalobce příznivější a podrobně rozvedl svůj náhled na použití zákona o přestupcích na věc žalobce. Zdůraznil, že pokud by ustanovení zákona o regulaci reklamy mělo být nesprávně vykládáno tak, že stačí, aby bylo ve lhůtě 5 let zahájeno přestupkové řízení, bude třeba pro posouzení odpovědnosti žalobce aplikovat novou právní úpravu zákona o přestupcích, podle které odpovědnost žalobce za přestupek zanikla nejpozději 5 let od jeho spáchání, tedy 5 let od posledního dílčího útoku, kterým bylo poskytnutí posledního nezákonného plnění lékaři dne 6. 3. 2014. Odpovědnost žalobce za přestupek tak zanikla 6. 3. 2019.

12. Žalovaný v reakci na toto podání žalobce v podání ze dne 13. 10. 2020 zvažoval, zda nejsou dány důvody pro přezkum žalobou napadeného rozhodnutí. Následně v podání ze dne 16. 11. 2020 dospěl k závěru, že lhůty pro zahájení přezkumného řízení a rozhodnutí již uplynuly, proto není možné žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat.

II. Projednání a posouzení věci

13. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání dle § 51 odst. 1 s.r.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Důkaz žalobce – evidencí plateb lékařům – soud neprovedl, neboť mu pro posouzení právní otázky postačoval obsah spisového materiálu, který si od žalovaného za účelem přezkumu zákonnosti jeho rozhodnutí vyžádal. Nadto žalovaný argumentaci žalobce, ve které na tento důkaz odkazoval, nijak neodporoval ani ji jakkoli nezpochybňoval.
14. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzeného bodu nezákonnosti, kterým je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Soud předně ve shodě se žalovaným uvádí, že považuje NIS za reklamu ve smyslu § 1 odst. 2 a § 5 odst. 1 ZRR, neboť předmětem průzkumu bylo zjištění spokojenosti pacientek s užíváním léčivého přípravku Lindynnette 20 s cílem v konečném důsledku podpořit jeho předepisování, dodávání, prodej, výdej a spotřebu. Žalobce byl poškozen za poskytování finančních plnění lékařům nikoli nepatrné hodnoty v souvislosti s jejich účastí na NIS dle § 8a odst. 4 písm. a) zákona o regulaci reklamy, podle kterého se právnická osoba dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz nabízet, slibovat nebo poskytovat dary nebo jiný prospěch podle § 5b odst. 4 téhož zákona. Z dikce posledně uvedeného zákonného ustanovení § 5b odst. 4 se podává zákaz nabízet, slibovat nebo poskytovat dary nebo jiný prospěch, ledaže jsou nepatrné hodnoty a mají vztah k vykonávané činnosti, v souvislosti s reklamou na humánní léčivé přípravky zaměřenou na odborníky. Z toho je zřejmá důvodnost žalobního tvrzení, že žalobce spáchal přestupek ve formě pokračování, neboť mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce finanční plnění lékařům v souvislosti s NIS poskytoval. Sám žalobce v žalobě uvádí, a žalovaný tento údaj nijak nezpochybnil, že k poslední platbě lékařů, tj. k poslednímu dílčímu útoku došlo naposledy dne 6. 3. 2014. Žalovaný tedy pochybil, pokud za přestupek považoval celou NIS a nikoli dílčí útoky žalobce v souvislosti s NIS, tedy žalobcem poskytovaná finanční plnění lékařům, kteří se studie účastnili.

16. Za tohoto stavu se soud zabýval jedinou žalobní námitkou zániku odpovědnosti za správní delikt. Ostatně k zániku odpovědnosti za správní delikt z důvodu prekluze musí správní soudy přihlédnout z úřední povinnosti (viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, č. 845/2006 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07).
17. Podle ustanovení § 8b odst. 3 v rozhodném znění *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.*
18. Z výše citované právní úpravy vyplývá, že v zániku odpovědnosti za posuzovaný správní delikt dochází, když SÚKL nezahájí řízení ve lhůtě 2 let ode dne, kdy se o správním deliktu dozvěděl. V každém případě však po uplynutí 5 let o spáchání správního deliktu.
19. K otázce ustanovení data spáchání přestupku, který způsobuje počátek běhu promlčecí lhůty, soud z obsahu spisového materiálu ověřil, že žalobce byl postižen pokutou za správní delikt podle § 8a odst. 4 písm. a) ve spojení s § 5b odst. 4 tím, že *v souvislosti s reklamou* na humánní léčivé přípravky zaměřenou na odborníky porušil zákaz jim nabízet, slibovat nebo poskytovat dary nebo jiný prospěch, ledaže jsou nepatrné hodnoty a mají vztah k jimi vykonávané činnosti, a sice *v souvislosti s NIS* poskytoval odborníkům, kteří se studie účastnili finanční plnění. Podle časového plánu studie byl zahájen sběr dat dnem 1. 7. 2011 s předpokládaným datem ukončení sběru dne 31. ledna 2014 a předpokládaným datem dokončení analýzy dat dne 31. května 2014. Konkrétně byla v období od 1. 2. 2014 do 31. 5. 2014 zpracovávána závěrečná zpráva. O skutkových okolnostech ostatně nebylo mezi účastníky sporu. V době od 1. 2. 2014 do 31. 5. 2014 tak žalobce nemohl porušovat zákaz dle § 8a odst. 4 písm. a) ZRR nabízet, slibovat nebo poskytovat dary nebo jiný prospěch podle § 5b odst. 4 téhož zákona, tedy tím, že *v souvislosti s reklamou* na humánní léčivé přípravky zaměřenou na odborníky porušil zákaz jim nabízet, slibovat nebo poskytovat dary nebo jiný prospěch, ledaže jsou nepatrné hodnoty a mají vztah k jimi vykonávané činnosti, respektive tak mohl žalobce učinit naposledy dne 6. 3. 2014, kdy toto datum sám žalobce označuje jako den, kdy došlo k poslední platbě lékařů.
20. Soud zdůrazňuje, že k naplnění skutkové podstaty daného správního deliktu je třeba porušení zákazu odborníkům nabízet, slibovat nebo poskytovat dary nebo jiný prospěch, resp. finanční odměnu – prospěch nižší než nepatrné hodnoty. V období zpracovávání závěrečné zprávy, tj. od 1. 2. 2014 do 31. 5. 2014 však k takovému nabízení, slibování a poskytování finanční odměny odborníkům z povahy věci nemohl docházet, neboť k ukončení sběru dat došlo ke dni 31. ledna 2014, poté byla již jen zjištěná data zpracovávána administrativně.
21. Za počátek běhu promlčecí lhůty u pokračujícího deliktu se považuje vždy den následující po dni, kdy došlo k poslednímu dílčímu útoku, tj. den 1. 2. 2014, kdy započala administrace NIS shromážděných dat, respektive nejpozději den 7. 3. 2014, neboť dne 6. 3. 2014 došlo dle sdělení žalobce k poslední platbě lékařů. Od tohoto data se odvíjí běh promlčecí lhůty dle shora citovaného § 8b odst. 3 zákona o regulaci reklamy. Časový rámec spáchání nesprávného deliktu je tak dán od dne 1. 7. 2011 do dne 31. 1. 2014, nejpozději do dne 6. 3. 2014. Příkaz byl SÚKL vydán 12. 1. 2015, následně byl v důsledku podaného odporu žalobce zrušen, SÚKL v řízení pokračoval a dne 2. 12. 2015 vydal prvostupňové rozhodnutí. O odvolání proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí pak

rozhodl žalovaný svým rozhodnutím dne 17. 5. 2019, přičemž mezi účastníky není sporu o tom, že žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 5. 2019.

22. V daném případě tak objektivní prekluzivní lhůta 5 let dle § 8b odst. 3 ZRR počala běžet dnem 1. 7. 2011 a uplynula dnem 31. 1. 2014, respektive nejpozději dnem 6. 3. 2014. Po uplynutí objektivní prekluzivní lhůty již nelze správní delikt projednat. NSS konstantně dlouhodobě judikuje že, *„přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně. Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn., splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Není rozhodující, zda správní akt nabude právní moci marným uplynutím lhůty k odvolání, oznámením rozhodnutí o podaném odvolání či případně jiným zákonem stanoveným způsobem.“* (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010-89).
23. Požadavek pravomocného ukončení věci v rámci objektivní prekluzivní lhůty 5 let dle § 8b odst. 3 ZRR nebyl dodržen, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno po zákonem stanovené lhůtě a soud proto přisvědčil námitce zániku odpovědnosti žalobce za vytýkaný správní delikt. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017 č. j. 1 As 337/2016-45, kde se NSS zabýval výkladem obdobně znějícího ustanovení v zákoně č. 361/2000 Sb. Sb., jež stanovilo subjektivní prekluzivní lhůtu 2 roky a objektivní prekluzivní lhůtu 4 roky, a jehož znění se standardně vyskytovalo i v dalších zákonech upravujících přestupky a správní delikty. Vykládanému ustanovení je dle NSS *„třeba rozumět tak, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději po uplynutí 4 let, kdy byl delikt spáchán. Uplynutím 4 let provždy zaniká možnost správního orgánu uložit pachateli trest. I pokud správní orgán již zahájil řízení, po uplynutí 4 let odpovědnost zaniká a správní orgán musí řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavit. [...] Spojení „nejpozději do“ 4 let tak nemíří na nutnost, aby správní orgán do 4 let zahájil řízení, ale na to, že prekluze nastává „nejpozději do“ 4 let od spáchání deliktu; prekluze může nastat i dříve, a to uplynutím subjektivní lhůty 2 let.“*
24. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku též připomněl, že jiný výklad by znamenal, že zákon neupravuje žádný časový limit, do kdy lze o správním deliktu rozhodnout. Takový výklad by však byl v rozporu s ústavními zásadami a s účelem institutu prekluze, kterým je zejména přispívat k právní jistotě účastníků právních vztahů a předcházet důkazním problémům v řízeních vedených s velkým časovým odstupem od posuzovaných skutkových okolností, jakož i přimět věřitele v soukromém právu a orgány veřejné moci v právu veřejném k včasnému konání. Absence jeho legislativního zakotvení by měla významné ústavněprávní konsekvence (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009-105, č. 1837/2009 Sb. NSS).
25. Shodný závěr podporuje i další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 As 223/2017-38 tentokrát již ve vztahu k § 8b odst. 3 zákona o reklamě.
26. Soud si je vědom právní úpravy § 32 odst. 3 zákona o přestupcích a přechodného ustanovení § 112 odst. 2 téhož zákona, podle kterého by věc mohla být posuzována, ovšem jen do nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. PL.ÚS4/20, jímž bylo ustanovení § 112 odst. 2 zrušeno. Jen pro úplnost soud uvádí, že zánik odpovědnosti za přestupek je v zákoně o přestupcích upraven v Hlavě VI., kdy jedním z důvodů zániku odpovědnosti je uplynutí promlčecí doby počínající běžet u pokračujícího přestupku dnem následující po dni, kdy došlo k poslednímu dílčímu útoku (§ 31 odst. 2 písm. a). Dle § 32 odst. 3 téhož zákona, který by případně dopadal na věc žalobce, neboť horní hranice pokuty

převyšovala a nadále i podle nyní platné úpravy ZRR (§8a odst. 1 písm. h), odst. 5 písm. b) převyšuje 1 milion Kč, odpovědnost za přešupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáčení. Zákon o přešupcích již nezohledňuje zahájení a vedení řízení o spáčení přešupku, ale stanoví zánik odpovědnosti nejpozději 5 let od jeho spáčení. Pokud by tedy soud nevešel na aplikaci § 8b odst. 3 ZRR, pak by při posouzení odpovědnosti žalobce bylo třeba aplikovat výše uvedenou novou právní úpravu zákona o přešupcích, neboť by byla pro žalobce příznivější, a podle níž odpovědnost žalobce zanikla nejpozději 5 let od jeho spáčení, tj. 5 let od posledního dílčího útoku dne 31. 1. 2014, respektive dne 6. 3. 2014.

III. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na shora uvedené soud podle § 78 odst. 1, 3, 4 s.ř.s. pro nezákonnost, spočívající v zániku odpovědnosti žalobce za delikt, žalobou napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem soudu, který v rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů v řízení, které jsou tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za 3 hlavní úkony po 3.100,- Kč (převzetí a příprava k zastoupení, podání žaloby, podání žalobce k věci samé ze dne 21. 9. 2020 dle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, 3 x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) a DPH, jehož je zástupce žalobce plátce ve výši 2.142,- Kč, tedy celkem 15. 342,-, Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 30. března 2021

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu